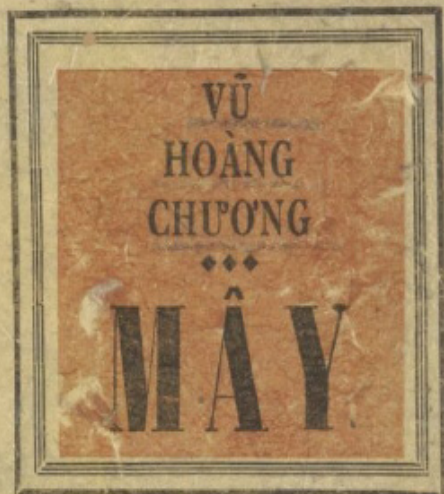

Indoch
L6

Tiếng Việt
Lịch sử
P. de G. ant. 1904

幾
吟

MÂY

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

@TIEULUN 2024

MỤC LỤC

CẢM THÔNG	6
ĐẬM NHẬT	9
ĐÊM ĐÔNG XEM TRUYỆN QUỶ	10
NỬA TRUYỆN HỒ LY	11
TÌNH LIÊU TRAI	13
GIANG NAM NGƯỜI CŨ	15
DÂNG TÌNH	17
MỜI SAY	19
GỎI MỘNG	21
DỪNG	22
ĐÀO NGUYỄN LẠC LỐI	23
GHÉ BẾN TRẦN GIAN	26
NHẢ VỀ THIÊN CỔ	27
ĐÀ GIANG	28
NHỚ QUÊ NÂU	29
CON TÀU SAY	30
HƠI TÀN ĐÔNG Á	31
DỊU NHẸ	33
EM LÀ CÔNG CHÚA	35

TÔI TÂN HÔN	36
ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI ?	39
NỬA ĐÊM CA QUÁN	41
QUÊN	42
MỘT PHÚT NGỪNG SAY	43
TRĂNG CŨ	44
BUỒN ĐÊM ĐÔNG	45
LÁ THƯ NGÀY TRƯỚC	46
MƯỜI HAI THÁNG SÁU	48
ĐỜI TÀN NGỖ HẸP	50
NGOÀI BA MƯƠI TUỔI	52
SAI LẠC	53
PHƯƠNG XA	54
HỒN THẶNG PHÂN	55
QUA ÁNG HƯƠNG TRÀ	56
TÚY HẬU CUỒNG NGÂM	57
BÀI HÁT CUỒNG	59

CẢM THÔNG

Tri ngã dã, kỳ tại thanh
lâm hắc tải gian hồ.
Bồ Tùng Linh

Đã lâu, trăng cứ tuần trăng sáng.
Hoa cứ mùa hoa dậy sắc hương.
Phai, thắm, đầy, vơi, hờ hững nhịp;
Vô tình lui tới lớp tang thương.

Triều đại hưng vong, đều tiếng quốc.
Duyên tình quên nhớ, giỡn hoàng ly.
Trắng đen thề nguyện, trầm lên vút.
Cao thấp sầu vui, phẳng trúc ty.

Ai thấy nảo nề trên lá thắm
Buồn ai cung nữ lạnh chia phiêu ?
Nào ai linh cảm màu sông trắng
Hận kẻ ôm thuyền khóc lúa đôi ?

Khí thiêng chừng sớm lìa nhân thế.
Dương thịnh rồi chẳng ? Âm đã suy ?
Quạnh quẽ thu phần thơ bật tiếng,
Lầu hoang chìm cỏ dấu hồ ly.

Còn đâu thuở ấy niềm khăng khít !
Quỷ với người chung một mái nhà,
Trăng bạn, hoa em, trăm mối lái,
Đèn khuya dìu dặt bóng yêu ma.

Dăm gã thư sinh vừa lạc đê,
Mười nàng xuân nữ sớm chìm châu,
Cảm thông một phút bùng ân ái,
Miếu nguyệt vườn sương gặp gỡ nhau.

Âm Dương kẻ xát đôi bờ xuôi,
Vạn dịp câu thơ chấp ý duyên.
Xao xuyên muôn loài thom nhạc sống ;
Gỗ nào danh sĩ ? đá, thuyền quyền ?

Tương tư, có nghĩa gì non ải ?
Gác trọ buồng khuê một nỗi hàn.
Trang sách chập chùng, run lửa nển,
Hài thù nâng gọi, ngán không gian.

Hỡi ơi ! dâu bể mòn thương nhớ
Gỗ đá còn tro gỗ đá thôi !
Lớp lớp biên cương, tình chật hẹp,
Mùa xưa thông cảm đã qua rồi.

Qua rồi thưở ấy tình sâu nặng :
Trăng mới cuồn si nọ bán khai.
Ta nhớ tiền thân, phòng lại ngỏ...
Giác hồ thơm tóc gái Liêu Trai.

ĐẬM NHẬT

Da thịt điều hiu rợp bóng mây.
Sương lam mờ cỏ gió vàng cây.
Song sa nắng xé dần ân ái,
Lạnh cả mùa xưa nguyệt mái Tây.

Nẻo ngắt chiêm bao : nhịp rụng đều;
Tâm tư ngờ chạm bước hài thù.
Tiền thân nửa gối, vườn mưa lá,
Vết cũ phong sầu đậm nhật rêu.

Tình chúng bơ vơ, độc viễn hành.
Nàng Thôi thôi đã... ! Hết Oanh Oanh !
Gót sen chùa cổ đêm trăng ấy
Vọng thâu luân hồi nhạc mỏng manh.

Mùa nhớ thương sang, mộng nở nà.
Tình anh nghìn kiếp thoáng dư ba.
Hồn ai xác mới nghe thoi thóp
Vang bóng hài xiêm chuyển thớ da.

ĐÊM ĐÔNG XEM TRUYỆN QUỶ

Ngõ nhớ hoa vàng, gác nhớ trăng,
Chiêm bao giợn tuyết, gôi ngò băng.
Sương vây bể xám, lòng hoang đảo
Nằm hắt thơ mưa độc vận bằng.
Phối gót, mùa say về, ẩn hiện
Giữa đôi giòong chữ sách Khiêu Đăng.
Xôn xao vò nậm bùng hương cúc,
Thu nhập hồn men cựa đó chẳng ?

NỬA TRUYỆN HỒ LY

Dàn mưa lất phất,
Mênh mông sầu xứ đêm dài...
Hư vô, động tiếng giày ai ?

- Minh ta ! Buồn đặc đặc,
Say giữa hai tờ Liêu Trai !
Rún rẩy, hoa đèn rung ngọn bắc,
Không gian đàn mãi tiếng giày ai !

Dầu cạn lưng chừng phao,
Sợi nhỏ thon mềm đáng liễu ;
Hài son phơi phới lửa đào,
Khói biếc màu xiêm yểu điệu...

Ai đó ? Phải chăng hồn Cỏ Cây ?
Bắc thơm dầu quánh nhựa hây hây,
Dầu vơi bắc mỏng manh gầy,
Bước chân nào bộ ngợ ?
Hoa đèn lung lay.

Ai đó ? Phải chăng hồn Cỏ Cây ?
- Mộ vắng lâu hoang, ngơ ngác sợ, -
Cùng đêm nương về đây,
Cùng mưa vương về đây,
Nửa truyện Hồ Ly trang sách dở,
Lung linh tiếng giấy.

TÌNH LIÊU TRAI

Liệu ưng yếm tác nhân gian ngữ
Ai thỉnh thu phần quỹ xướng thi,
Vương ngư Dương

Quê Nàng xa lắm, tận phương Đông,
Mãi xóm bình minh rập lửa hồng ;
Vóc liễu, y thường hoa phấp phới,
Trùng dương ngàn dặm, nhớ mênh mông.

Chưa gặp bao giờ, ta đã mê !
Này đêm trăng thiếu, rượu xa về...
Có ai ngăn bước cầm tay nhủ :
« Xá muội tình sâu, chớ lỗi thề ! »

Lời nói như làn hương thoảng đưa,
Sóng trắng gòn gọn chút âm thừa :
Liêu Trai nghi hoặc người trong truyện,
Hay đó tình duyên một kiếp xưa ?

Rượu ngấm, say nằm dưới gốc mai.
... Khói sương tha thướt áo bay dài...
Ê mê, trở gối..., ô trăng lặn !
Rêu biếc còn ghi nhẹ dấu hài.

Nẻo mặt trời lên thoảng dáng mây,
Xiêm y mờ nhạt vóc hoa gầy,..
Bê Đông nàng đã dần lui gót,
Kỷ niệm chừng lưu một chút đây.

Gạn giắc chiêm bao, với mảnh hình
Tóc xòa buông rủ, má tròn xinh,
Hoa mai thêu trắng nền xiêm lụa,
Đôi mắt ngời sao, miệng đắm tình.

Lòng cháy yêu đương tự bấy giờ,
Xá chi ngoài thực với trong mơ !
... Đêm đêm, ảo ảnh thơm chăn gối,
Tình hướng về Đông, dạ lắng chờ.

GIANG NAM NGƯỜI CŨ

Thác là thể phách, còn là tinh anh.

Nguyễn Du

Ai phụ tình ai, lỗi tóc tơ !
Đền khuya truyện cũ hận dằng mờ
Giang Nam... ! Mực động sâu trên giấy;
Chữ đảo điên rồi, thánh thót mơ.

Ý tóc niêm da lợm kiếp nào
Động về mây tuyết nửa chiêm bao.
Đông Á bùng thắm môi hàm tiếu,
Trăng phối hài ngân, liễu vươn cao.

Sương bay giải ảo mướt rờn nhung
Sao ánh xiêm thêu ngọc rủ chùng.
Thừa thốt không gian, chìm tiếng nói,
Âm thanh huyền hoặc thoáng mờ rung.

Tình qua giọng suối ngợ tai phàm
Nhạc thấp cung Hồ, mộng phớt lam.
Hơi gió xa khơi lời nhỏ nhẹ,
- Em nghìn thu cũ gái Giang Nam ! -

Bùng thức tiền thân choàng cảm giác,
- Ai nghìn thu cũ gái Giang Nam ? -
Ta nhớ rồi ! Em : hồn lẫn xác,
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam.

Cô hàng xóm nhỏ chớm si mê,
Trầm lạnh Tây Sương lỡ dở thề.
Kiếp trước đời sau tình vẫn một,
Thời gian xuôi gửi tiếc thương về.

U uất không tan nẻo dạ đài,
Hồn trinh phiêu dạt lánh phàm thai.
Sắc hương lơ lửng trôi dăng dặc,
Kết nhớ đồn yêu vọng tới ai.

Ai đó là ta một kiếp nào.
Trầm luân, hồn tỉnh giữa chiêm bao.
Giác quan vụt cháy niềm run rẩy
Xưa đã nghìn thu gửi má đào.

Cặp má đào xưa vừa độ chín,
Ôi nghìn thu cũ gái Giang Nam !
Đời xác bao lần, ta lỗi hẹn.
Em nghìn thu vẫn gái Giang Nam.

DÂNG TÌNH

B ốn trời sương lạnh,
Đường xanh bóng trắng,
Lửa đào lung lay phấp phới.
Thi nhân ơi ! Xin dừng bước lại |
Đây Hàng Châu thường mơ ước... đêm Hoa Đăng !
Đêm Hoa Đăng đường xanh bóng trắng,
Đêm Hoa Đăng đèn quanh lối xóm.
Đây cầm ca người mộng, gái xưa Kim Lăng,

Hãy dừng đây, chàng say !
Mà điên cuồng lời lả,
Đón muôn đời thanh sắc ngã trong vòng tay.
Nhịp trúc buông khoan,
Sóng tơ dòn chậm,
Môi nồng tươi, da mịn ẩm,
Liều xinh xinh thon dáng, liễu cong đôi nét mày.

Lũ chúng em chờ chàng qua chín kiếp,
Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên hương.
Rượu dâng nồng, đây son phấn mười phương,
Khói lên biếc, và đây hồn tử xứ...
Trên cánh nhạc đề mê chàng hãy ngự,
Đàn tơ mây theo phách gõ trầm hương.
Nhịp lời ca lời lả bóng Nghê Thường,
Âm điệu sẽ ru chàng say đến cuối.

Lũ chúng em ca nhi
Đón dâng chàng, một buổi,
Nói yêu mê cuồng dại nén từ lâu.
Rồi mai đây chàng giống ruồi,
Thuyền buộc sông mưa,
Ngựa dừng trăng khuyết,
Tình nhân thể chua cay người lịch duyệt,
Niềm giang hồ tan tác lệ Giang Châu,
Xin bẻ thuyền quay hướng
Xin giục ngựa quay đầu
Về cùng chúng em,
Buồng xuân chờ, cửa ngõ,
Khóm trúc đợi, xanh màu.
Họp cùng chúng em,
Có nàng tiên, má hồng nâu,
Giúp đôi cánh biếc dâng sâu lên khơi.

Hãy dừng đây chàng say ơ !
« Cùng lặn đận bên trời một lúa ».
Đêm Hoa Đăng vắng chàng thoi thóp lửa.
Tiếng đàn sinh rời rạc khúc Thiên Thai !
Hãy dừng đây, sương gió lạnh bên ngoài...

MỜI SAY

Khúc nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng.

Một trời phấn hương

Đôi người gió sương.

Đầu xanh lặn đặng, cùng xót thương, càng nhớ thương.

Hoa xưa Tươi, trắng xưa ngọt, gôi xưa kè, tình nay
sao héo !

Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn dẻo,

Lòng chót nghiêng mà bước vẫn du dương.

Lòng nghiêng tràn hết yêu đương

Bước chân còn nhịp Nghê Thường lắng lơ.

Ánh đèn tha thướt

Lung mềm nảo nuốt dáng tơ

Hàng chân lả lướt

Đê mê hồn gửi cánh tay hờ.

Âm ba gờn gợn nhỏ,

Ánh sáng phai phai dần...

Bốn tường gương điên đảo bóng giai nhân.

Lui đôi vai, tiến đôi chân,

Riết đôi tay, ngả đôi thân,

Sàn gổ trơn chập chờn như biển gió.

Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ,

Hãy thêm say, còn đó rượu chờ ta !
Cổ chưa khô, đầu chưa nặng, mắt chưa hoa,
Tay mềm mại, bước còn chưa chuệnh choáng.
Chưa cuối xứ Mê Ly, chưa cùng trời Phóng Đãng

Còn chưa say, hồn khát vẫn thèm men.
Say đi em ! Say đi em !
Say cho lời lừa ánh đèn,
Cho cung bậc ngả nghiêng, điên rồ xác thịt.
Rượu, rượu nữa, và quên quên hết !

Ta quá say rồi !
Sắc ngã màu trời...
Gian phòng không đứng vững,
Có ai ghi hù ảnh sát kê môi ?
Chân rã rời
Quay cuồng chỉ được nữa,
Gối mỗi gần rơi !
Trong men cháy, giác quan vừa bén lửa,
Say không còn biết chi đời.
Nhưng em ơi,
Đất trời nghiêng ngửa
Mà trước mắt thành sâu chưa xụp đổ.
Đất trời nghiêng ngửa,
Thành sâu không xụp đổ, em ơi !

GỐI MỘNG

Phách rụng song song nhạc xuống chìm
Tiếng ca bừng nổi giữa chừng đêm.
« Canh khuya đưa khách... » Lời gieo ngọc ;
Mơ gái Tầm Dương thoảng áo xiêm.
Ai lạ nghìn thu, xa tám cõi,
Sen vàng như động phía châu liêm.
Nao nao khói biếc hài thương nữ;
Trở gối, hoa lê rụng trắng thềm.

DỰNG

Tay tiên gió táp mưa sa
Nguyễn Du

Đàn rung rung lệ phách dồn mưa
Tiếng hát tàn rơi hận thuở xưa.
Bụi nhuôm Thiên Thai nhòa hứng rượu;
Đời sau say giúp mây cho vừa !
Cô đơn, men đắng sầu trắng bến
Đất trích Tầm Dương quanh tiễn đưa.
Nhịp đồ càng mau nghe riu riu ;
Tê rời tay ngọc lúc buông thưa.

ĐÀO NGUYÊN LẠC LỐI

Chiều đã tím ở lưng chừng rẫy núi,
Sắc thu mờ lơ đãng dáng hoàng hôn.
Lặng nằm nghe bốc tự đáy linh hồn
Nỗi thương mến xa khơi tình kiếp trước...

Sóng ngủ dưới chân thuyền, im gió nước ;
Đã ai say lạc bước tới Vô-Cùng ?
Sương đầy khoang nghe thấp thoáng hoa rung
Mà lối ngát đào nguyên chừng hé mở.
Trời cũ với hồn nay còn bờ ngõ,
Thuyền đã nghiêng và nghiêng hẳn giòng sông.
Trên dốc say vùn vụt hướng về đông,
Ta nghe rõ con thuyền trôi phấp phới.
Non động hoang mang, tình xưa bạn mới,
Hoa chờ tươi; mây đợi thắm lưng đèo.
Suối quanh co bờ đá dựng cheo leo
Sườn bích lập nâng cao trần thạch nhũ.
Vòm nho nhỏ còn ghi thương nhớ cũ
Lệ chia phôi ngàn thuở đọng lưng chừng.
Lối vào sâu mây khóa nẻo sau lưng,
Khe nước hẹp khép dần sau bánh lái :
Đôi bờ găm chặt chờn xê xích lại,
Nóc rêu nhung buông rủ sát ngang đầu.
Hồn phiêu dao tưởng cỡi chiếc thuyền câu
Lách hang đá bay về non nước Tấn.

Sương khói băng khuâng, sông cùng núi tận,
Thời xa xôi diu dặt áng hương mơ.
Đất Vũ Lăng chàng đánh cá năm xưa,
Mê sắc thắm tôi bờ khe suối rưng,
Ven giải đào nguyên, buộc thuyền cửa động,
Dấn bước xem trời mở cuối hang sâu.
Ôi thời gian ! Sông núi vẫn tươi màu.

Thuở Tần Loạn, xưa kia, tìm trốn tránh
Dắt díu nhau lạc vào nơi tuyết cảnh,
Mười lăm nhà riêng chiếm một Thiên Thai,
Nổi hưng vong chi xá việc bên ngoài.

Khát Cô Đơn, chập chờn đôi cánh mộng
Tưởng đâu đây xóm làng xưa vẫn sống.
Ôi lòng ta khao khát tới đào nguyên !
Hồi xứ thanh tao, thế giới hư huyền,
Xin thu lấy một linh hồn trốn xác.
Trong da thịt sẵn gieo mầm tội ác,
Chiều nay nghe vang gọi tiếng quê hương,
Chút thiêng liêng sót lại của thiên đường
Gỡ dây trói sơ sinh cùng thể phách,
Trên nẻo hư vô mơ hồ chiếc bách
Khỏi diu đi, men đẩy phía sau khoang.
Dần chơi vơi trong huyền mộng huy hoàng,
Tưởng bay tới nơi hoa đào phô sắc

Tưởng bay tới nơi dân Tần trốn giặc,
Hỡi người xưa ngư phủ, hỡi Đào Nguyên !
Ta đêm nay, say, cũng lạc con thuyền.

GHÉ BẾN TRẦN GIAN

Người say muôn thuở ghé qua chơi,
Nhựa nứu, men chào, tóc lả loi.
Chau chuốt, ân cần..., thôi uống quá !
Dạ phàm đâu buộc cánh chơi vơi.
Cuộc đi ; khói, rượu, thơ, tình, mộng,
Ấm áp đầy then, chẳng mượn đời.
Hứng sẵn, neo thuyền ghi chút cảm,
Buông về Cao Rộng mấy trùng khơi.

NHẢN VỀ THIÊN CỒ

Nậm sủ, be sành, cũng đến say.
Lung ong nào chẳng khít vòng tay !
Tuyềnh toang son phấn, bừa chai cốc ;
Ai chọn mà quen với Đồi Thay !
Vạn thuở tiền thân lòng vốn khép,
Hoa đừng rung nữa, bướm đừng bay.
Hát ngao nhẩn vọng về thiên cồ ;
Tình vẫn nguyên hương, rượu vẫn đầy.

ĐÀ GIANG

Cắm thuyền sông lạ một đêm thơ,
Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
Đâu đó Tầm Dương, sầu lắng đợi,
Nghe hồn ly phụ khóc trên tơ.

Có lẽ ngàn xưa là đáy sông.
Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng
Đè theo đôi tiếng tỳ hư ảo
Dâng tới thuyền ai ngủ bến không.

Chén đã vơi mà ngập gió sương,
Men càng ngây ngất ý Tầm Dương.
Gót sen Kỹ nữ đầu bên gối,
Tìm ái ân xưa, dễ lạc đường !

Cánh rượu thu gần vạn dặm khơi,
Nẻo say, hư thực bóng muôn đời.
Ai đem xáo trộn sầu kim cổ ?
Trăng nước Đà Giang, mộng Liêu Trai.

NHỚ QUÊ NÂU

Một trời nâu ngát khỏi lung lay,
Má chiếc huyền thơm mộng ý say,
Quê muôn tình thiêng hai nỗi nhớ,
Hồn đơn trên gôi một phương bay.
Hỡi ơi ! Nguồn máu nghe xao xuyến,
Ai thắt trên lòng những ngón tay ?
Lưu Nguyễn khi xưa từng phụ bạc,
Thiên Thai đòi mãi đứa con bay.
Mênh mông gió bụi, về chi được
Cõi Nát Bàn xưa ngủ đặng cay.
Da thịt băng khuâng hồn phách lả
Nhớ quê sâu trắng một đêm nay.

CON TÀU SAY

K hói tuôn mờ trắng đêm sâu,
Men rừng say một con tàu ngã nghiêng.
Lắng tai, nhịp sắt liên liên ;
Đường sương nổi vẩy ưu phiền dưới chân.
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân,
Lao đao, núi thẳm cây gần tương tư.
Con tàu luân lạc đêm mờ còn say.
Tha phương đã réo mong chờ,
Rượu ngon chờ mấy toa đầy,
Bánh xe muôn dặm còn ngây hương rừng.
Giữa đêm, cây núi chập chùng,
Non sông chuẩn choáng biết dừng nơi nao !

HÔI TÀN ĐÔNG Á

P hơi phối linh hồn lỏng khóa then,
Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn.
Mê ly... Cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng nắm mộ đen.

Đáy cốc bao la vạn vực sâu ;
Ngai vàng Mông Cổ ngự đêm nâu.
Hãy nghe bão táp trong cô tịch ;
Vó ngựa dân Hồi dẫm đất Âu

Thuyền chiến nằm mơ cuộc viễn chinh,
Buồm neo rời rạc bến u minh.
Đâu đây quần quai trong làn khói
Lớp lớp uy nghi Vạn Lý Thành.

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai ;
Phương Đông là một tiếng than dài.
Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt,
Bốn bề quy hàng nép dưới ngai.

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào,
Ngược giòng năm tháng khói lên cao,
Hương thiêng rẽ lối, đôi bờ mộng :
Cung các vàng son một thuở nào.

Gối nệm lênh đènh xác thịt hờ,
Thuyền say một cánh lướt giòng Thơ.
Trăng hieu hắt ngủ đêm khuya rợn,
Sương khói Phù Dung ngập bến bờ.

Thế kỷ huy hoàng của Á Châu
Hiện về trên gối một đêm nâu.
Mây xanh cánh rộng ai mơ đó,
Hồn có tiêu tan vạn cổ sầu ?

DIU NHẸ

G ợn trắng ngàn mai thoảng dáng xuân,
Màu trinh e lệ gió ân cần,
Mùi bông cúc nở chờ tay với,
Một chút hoa đào vương gót chân.

Thuyền nhỏ sông lam yếu điệu về
Cỏ chen màu liễu biếc chân đề.
Tình xuân ai chở đầy khoang ấy,
Hương sắc thanh bình ngập lối quê.

Nắng nhẹ, mây hờ, sương hơi hơi,
Sương thưa, nắng mỏng, nhạc khoan lời
Dây đàn chậm chậm hôn trên phím,
Muôn vạn cung « Hồ » lả lướt rơi.

Khói diu hương êm tản mát đây,
Tơ chùng điệu thấp, bốn phương say.
Mùa xuân lắng lặng về không tiếng,
Duyên khép tình e ngậm dấu giày.

Là ánh trăng non chớm độ rằm,
Xuân là duyên nụ tuổi mười lăm.
Mến thương không ngỏ, Chàng như Thiếp,
Hồn khóa dài then lặng nhớ thầm,

Tìm chi nao nức giữa mùa tươi !
Xuân chẳng đàn ca ở phím đời.
Rượu ngọt men hiền say chút ít,
Chàng Lưu đừng ngại thiếu Mai Khôi.

EM LÀ CÔNG CHÚA

Bồng bệnh mun chảy óng lưng thon
Nhạc tía đèn vua chuyển gót son.
Yếu điệu Hương Giang mềm nếp áo.
Trầm bay sóng mỏng vạt trắng non.

- Công chúa ! - Là đây mộng ngự thuyền.
Bài thơ mờ tỏ nón nghiêng duyên.
Hàng mi ánh phối tình thanh liễu
Gợn gợn giòong thu mắt ngọc tuyền.

Môi chữu mùa nho ngọt ý thương.
Má thơm hồng hạnh kín tin hương.
Lòng ơi ! Nghe đã niềm xưa động.
Nắng quái bờ mây, gấm tịch dương.

Kề song, nguyệt chéch ngủ chung giường.
Kính khuyết trời xa trán tuyết sương,

TỐI TÂN HÔN

Do dự mãi, đêm nay rời xứ Mộng,
Ta chiều em, bỏ cánh lại cung Trăng,
Lén bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi, quên biệt già cô Hằng.

Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang băng khuâng, điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi.
Ngực xót ngực, môi kè môi,
Nàng cùng ta, nhìn nhau cùng chẳng nói.
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi.
Nguyệt chẳng phải, Tỳ không, càng không Cầm với
Sắt;
Tai đâu quen mà lạ tiếng tre,
Cung Xế lẫn cung Hồ diu dặt ;
Mình tơ réo rắt
Hồn trúc đê mê
Những thanh âm nhạc điệu chữa từng nghe,
Như đưa vắng tự vô cùng xanh ngắt,
Đầy nhớ thương, tha thiết gọi ta về.

Gió bỗng đổi chiều, trên táp xuống,
Nặng trĩu hai vai, Nàng cố gượng
Thắt vòng tay, ghì riết lưng ta,
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà.
Run vì sợ hay vì ngây ngất ?
Ta chẳng biết, nhưng rời tay chóng mặt,
Toàn thân lạnh ngắt,
Thuyền chìm sâu, sâu mãi bề hư vô,
Mà hương ngát đâu đây còn phảng phất,
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ.
Ngửa trông lên cung quê títt mù xa
Dần dần khuất.
Dưới chân ta,
Thuyền mây sóng lật.
Không gian vừa sụp đổ chung quanh.
Một trời đêm siêu rùng tan tành.

Dư hương yếu từng giây,
Dư hương dần loãng nhạt.
Trong tay níu, đôi thân liền sát
Nhè nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh.

Sao lìa ngôi, phương hướng ngã bên mình
Cơn lốc nổi,
Đòn tiên thôi gọi,
Âm thầm xa bật tiếng tiêu.

Nhưng mê man say uống miệng người yêu,
Ta cũng như Nàng,
Cảnh mộng chốn Bồng Lai đâu nhớ tới !

Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mãi,
Chút thơ ngây còn lại cũng vừa chôn.
Khi tỉnh dậy, buồn như nơi Hạ giới
Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn.

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI ?

Sóng rập đều hiu biển dấy sâu.
Lênh đênth thương nhớ dạt trời Âu.
Thôi rồi, tay nắm tay lần cuối,
Chia nẻo giang hồ vĩnh biệt nhau.

Trai lỡ phong vân gái lỡ tình,
Này đêm tri ngộ xót điêu linh,
Niềm quê sực thức lỏng quan ải,
Giây lát dừng chân cuộc viễn trình.

Tóc xỏa tơ vàng nệm gối nhung,
Đầy chiều hương ngát lả hoa dung,
Xóng đôi kẻ ngọn đèn hư ảo,
Mơ kiếp nào xưa đã vợ chồng.

Quán rượu liền đêm chuốc đắng cay,
Buồn mưa, trăng lạnh; nắng, hoa gầy.
Nắng mưa đã trải tình nhân thế
Lưu lạc sâu chung một hướng say.

Gặp gỡ chừng như truyện Liêu Trai.
Ra đi chẳng hứa một ngày mai.
Em ơi ! lửa tắt, bình khô rượu,
Đời vắng em rồi, say với ai ?

Phương Âu mờ mịt lối quê Nàng
Trăng nước âm thầm vạ dậm tang.
Ghé bên nào đây, người hải ngoại

Chiều sương mặt bể có mơ màng ?
Tuyết xuống phương nào, lạnh lắm không ?
Mà đây lòng trắng một mùa đông.
Tương tư nổi đuốc thâu canh đợi,
Thoảng gió... trà mi động mấy bông.

NỬA ĐÊM CA QUÁN

Nẻo bướm rờn tươi lửa cổ đô,
Mộng phai ca quán tủi giang hồ.
Từ xa kinh khuyết, cây lìa gốc,
Đời chớm vào thu, nhựa đã khô.
Tình dứt, men còn say vĩnh biệt,
Tiếng tỳ đâu vắng gái Hà-Mô...
Nửa đêm, cạnh gối trơ hồng phấn ;
Thao thức.. Vèo trăng một lá ngô.

QUÊN

Đã hẹn với Em rồi, không tưởng tiếc
Quãng đời xưa, không than khóc gì đâu !
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi nâu.

Đêm nay lạnh, tìm em trên gác tối,
Trong tuy em dâng cả tháng năm thừa.
Có lẽ đâu tâm linh còn trọn lối,
Để đi về Cay Đắng những thu xưa.

Trên nẻo ấy, tôi rời, - Em đã biết -
Những tình phai duyên úa, mộng tan tàn.
Trên nẻo ấy, sẽ từ muôn đáy huyết,
Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh.

Không, em ạ, không còn can đảm nữa !
Không ! nguồn yêu, suối lệ cũng khô rồi,
Em hãy đốt dùm anh, trong mắt lửa,
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi...

Hãy buông lại gần đây làn tóc rối,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi diên.
Rồi em sẽ dìu anh trên cánh khói,
Đưa hồn say về tận cuối trời Quên.

MỘT PHÚT NGỪNG SAY

Bắc trữu hoa đèn, nhựa úa nâu ;
Phai say nằm khóc mộng ban đầu...
Bước chân xong xóng, vòng tay mở,
Giạo ấy, người ơi, xa lắm đâu !
Chớm nụ, tiếc cho tình quá ngát ;
Mà Thương Trời bề quá cao sâu...
Tiếc thương lên khói vào tâm trí
Mưa gió tàn đêm lộng quán sầu.

TRĂNG CŨ

Nguyệt lạnh màu sương đã phố khuya,
Hàn quang mờ khói bước say về...
Dưới chân bóng lá đường thêu gọn,
Trên ấy chùng rung nhịp áo nghê !
Nét Thúy phai vàng, rêu biếc ngỗ;
Trăng mười năm nhạt dáng hoa lê.
Chàng si ! Thôi chớ làm duyên nữa !
Khúc Phượng, thanh âm trộn Sở Tề.

BUỒN ĐÊM ĐÔNG

Mây bay mờ thấp lối đông sang.
Hồn lạnh tương tư nẻo gió vàng.
Hương cúc mong manh tà áo lụa,
Tình thu dài mãi chút dư vang.

Hoa gầy lây lút níu cành xương.
Cánh nhỏ đêm qua rụng ngập đường.
Gối chiếc nằm nghe sầu bốn mặt
Đều đều mưa nhịp ý thê lương.

Rượu cũ hoàng hoa vị đắng rồi.
Men tàn thêm gợi nhớ xa xôi.
Hương say nhạt với màu thu úa.
Chén lẻ sầu dâng lạnh thấm môi.

Buồng vắng ơ hờ chẵn chiếu đơn.
Phên thưa lọt gió buốt từng cơn.
Ngoài xa bàng bạc lên sương khói
Tuyết phủ chiêm bao mộng chập chờn.

LÁ THƯ NGÀY TRƯỚC

Yêu một khắc để mang sầu trọn kiếp,
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư !
Mộng băng quơ hò hẹn cũng là hư,
Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh.
Rượu chẳng ấm, mưa hoài, chạnh chiều lạnh,
Chút hơi tàn leo lắt ngọn đèn khuya.
Giấc cô miên rùng giợn nẻo hôn mê,
Gió âm tường bay về quanh nệm gối.
Trong mạch máu, chút gì nghe vương rối,
Nhu tơ tình thắt mắc buổi chia xa...
Ngón tay run ghi nét chữ phai nhòa,
Hồi năm tháng, hãy đưa đường giấc điệp !

Yêu mê thế ! để mang sầu trọn kiếp !
Tình mười năm còn lại chút này đây.
Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay
Còn e ấp, thưở duyên vừa mới bén.
Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn ?
Lần đầu tiên, ai dám ký : Em anh ?
Nét thon mềm run rẩy gắng đưa nhanh,
Lòng tự thú giữa khi tim trốn nấp.
Mười hàng chữ đơn sơ, ồ ngượng ngập !
E dè sao mười hàng chữ đơn sơ !
Màu mực tươi xanh ngát ý mong chờ,
Tình hé nụ bằng thơm trong nếp giấy...

Ôi thân mến ! Nhắc làm chi thuở ấy !
Đêm nay đây hồn xé nẻo thu tàn...
Khóc chia lìa, ai níu gọi than van ?
Ta chỉ biết nằm nghe tình hấp hối.
Say đã gắng để khuây sầu lẽ gôi,
Mưa, mưa hoài ! Rượu chẳng ấm lòng đau...
Gấm the nào từ buổi lạnh lòng nhau ?
Vàng son có thay màu đôi mắt biếc ?
Tình đã rời đi, riêng mình tưởng tiếc,
Thôi rồi, đây : chiều xuống giấc mơ xưa.
Lá lá rơi, nằm bệnh mấy tuần mưa.
Say chẳng ngăn những đêm dằng dặc nhớ
Trăng nào ngọt với duyên nào thắm nở,
Áo xiêm nào rực rỡ, ngựa xe ai ?
Đây mưa bay, mờ chậm bước đêm giải,
Đêm bất tận, đêm liền đem kế tiếp...

Yêu sai lỡ để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này thôi,
Lá thư xưa màu mực úa phai rồi,
Duyên hắt hắt ở phương trời đâu đó.

MƯỜI HAI THÁNG SÁU

Riêng gửi Kiều Thu

Trăng của nhà ai ? trăng một phương !
Nơi đây rượu đắng mưa đêm trường.
Ồ ! đêm tháng sáu mười hai nhĩ !
Tổ của Hoàng ơi ! hồi nhớ thương.

Là thế ! là thôi ! Là thế đó !
Mười năm thôi thế mộng tan tành
Mười năm, trăng cũ ai nguyên ước ?
Tổ của Hoàng ơi ! Tổ của anh !

Tháng sáu, mười hai, từ đây nhé
Chung đôi, từ đây nhé lìa đôi !
Em xa lạ quá, đâu còn phải
Tổ của Hoàng xưa, Tổ của tôi.

Men khói đêm nay sầu dựng mộ
Bia đề tháng sáu, ghi mười hai.
Tình ta, ta tiếc ; cuồng, ta khóc.
Tổ của Hoàng nay Tổ của ai.

Tay gõ vào bia mười ngón rập,
Mười năm theo máu hận trào rơi.
Học làm Trang Tử thiêu cơ nghiệp,
Khúc Cổ Bồn Ca gõ hát chơi

Kiều Thu hề Tổ em ơi !
Ta đương lửa đốt toi bời Mái Tây.
Hàm ca nhịp gõ khói bay
Hồ, xừ, xang, xế, bàn tay điên cuồng.

Kiều Thu hề trọn kiếp thương !
Sâu cao ngùn ngụt mây đường tơ khô
Xừ, xang, xế, xự, xang, hồ.
Bàn tay nhịp gõ điên rồ khói lên,

Kiều Thu hề Tổ hỡi em !
Nghiêng chân rồn bề mà xem lửa bùng.
Xê, hồ, xang... Khói mờ rung.
Nhịp vượn sâu tỏa năm cung ngút ngàn.

ĐỜI TÀN NGÕ HẸP

Gôi vãi mộng phong hầu,
Vàng son mở gác xép,
Bừng tỉnh mưa còn mau,
Chiều tàn trong ngõ hẹp.

Mưa lùa gian gác xép,
Ngày trắng theo nhau qua,
Lá rơi đầy ngõ hẹp ;
Đời hiu hiu xế tà.

Ôi ! ta đã làm chi đời ta ?
Ai đã làm chi lòng ta ?
Cho đời tàn tạ lòng băng đá
Sương mong manh quạnh chớm thu già.

Mãi mê theo sự nghiệp,
Quá trớn, lỡ giàu sang ;
Mưa rơi, chiều, ngõ hẹp,
Lá vàng bay ngồn ngang...
Dù vương nhau mười chiếc lá khô vàng,
Xuân đời chưa hưởng kịp.
Mây mùa thu đã sang.

Giấc hồ nghe phấp phới
Cờ biển nhịp mơ màng.
Đường hoa son phấn đời,
Áo gấm về xanh xang...
Chập chờn kim ốc giai nhân...
Gió lạnh đưa vèo,
Khoa danh trên gôi rụng tàn theo !
Nao nao đàn sáo phai dần...
Hạnh phúc tàn theo,
Nửa gôi thê nhi lá rụng vèo
Song hồ lơ lửng khép,
Giường chiếu ảm hơi mưa ;
Chiêm bao mờ thoáng hương thừa,
Tan rồi mộng đẹp,
Ôi thời xưa !

Ta đã làm chi đời ta xưa ?
Ta đã dùng chi đời ta chưa ?

Thiên thu ? ngờ sự nghiệp !
Chiều mưa rồi đêm mưa;
Gió lùa gian gác xếp,
Đời tàn trong ngõ hẹp.

NGOÀI BA MƯƠI TUỔI

Nằm say, nhựa tỏa cánh siêu siêu.
Giường thấp, nghe trời xuống tịch liêu.
Sự nghiệp, nào đâu ? Trưa, nắng xé.
Hoa phai thê ước, là tàn yêu.
Ngoài ba mươi tuổi, duyên còn, hết ?
Một ván cờ thua, ngả bóng chiều.
Ai khóc đời ai trên bắc lụi ?
Đây mùa thu sớm lửa dần thiêu.

SAI LẠC

Nao nao tiếng sắt rội trên đường ;
Sầu chở đầy xe nẻo cổ hương,
Đá gập ghềnh nghiêng đôi bánh gỗ ;
Tre lang mười đáo biếc trong sương.

Dĩ vãng mơ hồ sau khóm tre,
Đâu đây trường học trống tan về,
Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn ;
Kỷ niệm khơi cùng vết bánh xe.

Bâng khuâng vòng sắt nặng nề quay,
Vang bóng thời xưa tản mát đầy
Sông ngủ hoàng hôn lều đượm khói.
Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say.

Lưỡi tê thành bại đấng giang hồ.
Bánh lệch thẳng bằng lối mập mờ.
Nao nức thăm quê sầu chênh mảng,
Phong trần sai nhịp với ngây thơ.

PHƯƠNG XA

Nhỏ neo rồi, thuyền ơi ! Xin mặc sóng,
Xô về đông hay đạt tới phương đoàn.
Xa mặt đất, giữa vô cùng cao rộng,
Lòng cô đơn, cay đắng họa dần vơi.

Lũ chúng ta, lạc loài, dăm bảy đứa,
Bị quê hương ruồng bỏ, giống nòi khinh,
Bể vô tận, xá gì phương hướng nữa,
Thuyền ơi thuyền ! theo gió hãy lên đênh.

Lũ chúng ta, đầu thai lắm thế kỷ,
Một đôi người u uất nổi chơ vơ.
Đời kêu bạc không dung hồn giản dị,
Thuyền ơi thuyền ! Xin ghé bến hoang sơ.

Men đã ngấm, bọn ta chờ nắng tắt,
Treo buồm cao, cùng cao tiếng hò khoan,
Gió đã nổi, nhịp giăng chiều hiu hắt,
Thuyền ơi thuyền ! Theo gió hãy cho ngoan

HÒN THẶNG PHẤN

Lòng ngát tràng giang, mộng bể hồ.
Sầu ai : chuông lễn giấc Cô Tô.
Gió thu ngày trắng hương vương giả,
Bạc gầy hồng hoen bụi đế đô.
Nửa kiếp phong lưu hờn thặng phần,
Một trời sương móc lạnh vì lô.
Cửa trắng, bướm lạc đường chần gối...
Mặt giếng thêu vàng sắc lá ngô.

QUA ÁNG HƯƠNG TRÀ

Hương biếc tràn quanh nắp đầy hồ
 Ấm sành nho nhỏ khói lên tơ.
Hồn sen thoảng ngát, trà dâng đượm,
Ai biết mình sen rụng xác xơ ?

Hoa sống trong bùn thuở trước đây,
Lầu son dam kín nhụy vàng hây.
Để đâu bướm thỏa lòng khao khát,
Trinh bạch toàn thân kiếp đọa đầy.

Mặt nước điều hiu, một sớm thu,
Hồng trang vắng vẻ lối hoa cù.
Đào phai thấm rụng, tay phàm vín,
Rao bán mười phương chợ xất phu.

Cánh rã rời theo nhịp ngón thon
Trắng phau, muôn giọt lệ hương tròn
Lần rơi trên lớp trà khô héo,
Luu chút thơm thừa gửi nước non...

Nâng chén, mời anh thưởng vị trà,
Đừng quên tan tác mấy đời hoa.
Cạn từng hớp nhỏ cho sen đượm,
Vớt lại trần ai một chút Ta.

TÚY HẬU CUỒNG NGÂM

Thời bất lợi hề truy bất thệ

Tây Sở Bá Vương

Ôi lòng ta sao buồn không nguôi ?

Niềm u uất dâng cao hề thảng ngày trôi xuôi.

Há vì cơm áo chẳng nó lành

Hà vì đời không ai mắt xanh ?

Nhớ thuở xưa chưa có ta hề đường đi thênh thênh

Kịp tới khi có ta hề chông gai mông mênh.

Cuồng vọng cả mà thôi, bốn phương hề vướng mắc,

Ba mươi năm trên vai hề trống không bình sinh.

Lều nát hề trơ vợ, ngõ mưa lâm lội,

Trăng lạnh, đèn mờ, hồn đơn hề le lói;

Đọc truyện cổ nhân hề lòng ta quặn đau,

Gió bụi xôn xao hề thương vay người sau.

Càng xót thân mình vô dụng

Thiên hạ chê bai hề lạc nẻo sang giàu,

Ta chỉ tiếc cho thân hề vô duyên bấy lâu.

Bá Nhạc đời không ai hề ngân ngơ vó câu.

Gươm sắc uống cho gươm hề Phong Hồ có đâu !

Ai đó mách dùm ta với

Quần gót thể nhân hề như đàn quạ kia chẳng ?

Hay như mây cao đơn chiếc hề cánh chim bằng ?

Áp ứng cân đai hề trói giam tài năng ?
Vỡ ruộng buông câu hề kho trời gió giăng ?

Ôi đường gai góc là bao hề sóng còn mặt bể !
Thương cho tay lái non hề con thuyền lao đao,
Tiếc cho cơ hội muộn hề chặt gai được sao !
Lá úa cành khô, thu đông hề nổi gót,
Chuênch choáng giang san hề còn say hát ngao.
Mây hồng tím phương tây hề tà huy thoi thóp,
Đời sắp tàn chẳng hề bắc lu dầu hao ?
Ngõ hẹp giường tre, giấc mơ hề chơi với,
Thôi hết mùa tươi,
Hết thôi chờ đợi !
Rượu hề rượu hề !
Dù quên nhé người !

Sao lòng ta đêm nay buồn không thể nguôi ?
Niềm u uất dâng cao hề tháng ngày trôi xuôi.

BÀI HÁT CUỒNG

Y thị hà nhân ngã thị thù
Trang Tử

Xuân có sang mà hoa không tươi.
Ý ngát hoài chẳng hề tuổi chớm ba mươi.
Nằm say ngỗ lạnh,
Buồn nghe mưa rơi ;
Chiều xuống chênh song hề gió lên đầy trời.

Ta đợi bóng hoa nào hiện ?
Ta lắng tin hương nào đến ?
Duyên kiếp gì đâu hề ta có chờ ai !
Hương một sớm đã tan hề hoa đã phai,

Đời họ bỏ ta hề riêng gì kẻ ấy.
Tình trót lầm trao hề ta hồi ta ơi !
Đốt lửa mà lên hề về đâu chẳng vậy.
Chơi với hư vô hề ném xa hồn người.
A ha ! đập cho nát vụn ;
Tuôn châu òa bật lên cười :
- Ta có là ta chẳng hề ai chứ là người !

Chậu sành tiếng đập nghìn năm cũ
Họa điệu chiều nay xác rã rời,
Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ,
Bi thương xưa hề đột nhập hồn tan tác rời.

Ta đã say hề men chuẩn choáng
Ta đã mê hề khói chơi vơi
Sao chiều xuống chênh song hề còn đau thân thể ?
Còn tủi bình sinh hề khi gió lên đầy trời ?

Một giấc mơ hề chìm trong đáy chén
Bảy dây tình hề thiêu trên lửa ngời.
Xuân đã lại rồi ư ? Mùa xuân nào thể nhỉ ?
Mà ta cũng mang mang lòng hoa úa hoa tươi.
Khoảng đã hề thâm làm, ngự viên hề u cốc,
Đây với đây chắc đâu hề ý ngát không hoài thôi.
Mà lo lắng ngày qua xanh tóc về bạc,
E mộng héo thiên thu hề tuổi chín ba mươi.

Say gắng say lên hề lên tận độ ;
Gắng say hề cho tỉnh nhé ta ơi !
Diên đảo thời gian hề linh đài vụt sáng.
Lẫn lộn không gian hề trần tâm sẽ vơi.
Xụp đổ bóng đêm hề năm đường cảm giác,
Tiềm thức bừng lên hề muôn ánh sao Mai.
Đâu đó tà dương hề treo ngọn bắc
Đâu đó cuồng phong hề reo đáy chai
Mùa chi ngày chi hề tuổi bao rồi nhỉ ?
Quanh chiếu rộn tang thương hề tình anh ngoài đời
Xác bỏ trống trơ hề trí vào mê loạn
Say tới Vô Vi hề ta đó ta ơi !